

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 249.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364983216592/facsimile.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Folk

ved at blie til surt, i følge en vis lov om sødt og surt. Denne forandring var især påfaldende, da den lille begyndte at vræle. Den lille var allerede så udviklet, at vokaldannelsen var tydelig. Den vrælede afvekslende på æ og på y, mest på æ.

»Herregud, vug den dog lidt på armen! Du sidder så ubehjælpssom. Nå, vil moer ta den, ja værsgo.«

Bjerregård så virkelig noget ubehjælpssom ud. Også lidt mindre vel friseret for resten.

Men fru konsulen sad med sine døtre uhævnede. »Nå,« sa hun, »hvordan går det hr. Harald med juraen?«

»Min søn studerer teologi. Nå, vidste De ikke det?«

»Jeg ved, at han slog engang om til jura.«

»Harald fik skrupler engang. Ja. Han var ikke aldeles vis på at være sin alvorlige gærning voksen. Så fik han et års betænkning, og i den tid tror jeg nok, at han skaffede sig et vist indblik i juraen. Det er jo heller ingen skade til.«

»Det viser jo bedst, hvor dyb en natur han er.« forklarede Lind. »Andre går til det som et levebrød. Harald vilde først være sikker på, at det var ham en virkelig livssag.«

»Hm. Jeg synes for resten, at han er kommet til at gå så dårligt.«

Der gik noget koldt og tavst igennem stuen.

»Han er en flittig dreng,« svarede Lind lidt efter. »Mennesker, der studerer meget, får tit en usikker gang.«

»Nå. Har bogholderen fået nogen anden plads siden?«

Nok en klam tavshed bredte sig over stuen.

»Der er ikke noget afgjort,« sa fru Lind. »Han kommer rimeligvis til København.«

»Nå. Det er vist ellers ikke så let at komme derind, når man er kommet sådan lidt pludseligt fra sin plads.«